

Zofia Kossaková

Beze zbraně

Kapitola první

KDYŽ SE STOLETÍ CHÝLÍ KE KONCI...

Ačkoli už dvě stě let minulo od konce tisíciletí, kdy celý svět s hrůzou očekával svůj zánik, vždycky na přelomu století lidstvo znovu prožívalo ozvěnu tehdejšího strachu. *Konec století* – ta slova v sobě skrývala neurčitou hrozbu. Den věčnosti za sebou zavíral dveře. Co den! Vždyť se zpívalo: „Tisíc let je v tvých očích jako včerejší den, který minul.“ Tisíc let! A co je století? Ne více než hodina života. Ale i hodina má svůj význam. Hodina, která nenávratně míjí. Uplynulá hodina, která přiblížila okamžik *Účtování*...

Poslední roky každého dohasínajícího století i první roky přicházejícího byly plné neurčitých předtuch a úvah. Příhody, které se udály v těch letech, měly jakýsi skrytý význam. Byly bedlivě sledovány a podle nich se předpovídaly úrody či pohromy, štěstí nebo neštěstí dalších let. Vzpomínalo se na vyprávění předků o podobných úkazech a jejich vlivu na budoucnost. I celá příroda jako by prožívala neklid lidí, množila se znamení na zemi i na nebi, slunce haslo nebo nabývalo tvaru kříže, dlouho po západu slunce se po nebi převalovala rudá mračna, půlil se měsíc, a dokonce se stávalo, že mrtví vstávali z hrobů a klidně vcházeli do domů.

Kritické roky, dělicí dvanácté století od třináctého, v době mezi lety 1195 a 1205, nebyly bez podobných obav. Spíše

naopak: všechno nasvědčovalo tomu, že nadcházející doba bude obdobím pohrom, požárů a hrůz.

Na prahu nového století sice zemřel Jindřich VI., strašný Štauf, který utiskoval celou střední Evropu, nepřítel Itálie a papežství, a jeho nezletilého dědice odevzdala zbožná matka Konstancie do papežovy ochrany, ale co z toho, když už o nezletilém Fridrichu II. kolovaly zlé věštby, že to patrně bude příští Antikrist, předpovězený ve Zjevení svatého Jana.

Avšak bez ohledu na to se dalo soudit, že Antikrist už prošel svět křížem krážem a zasel zhoubné sémě, neboť v srdcích všech lidí se usídlil velký nepokoj. Bez rozdílu, zda šlo o bohaté a učené nebo o lidi prosté. Starý feudální pořádek, trvajícím bez větších změn od pádu impéria, náhle začínal prskat, lámat se. Přestalo se věřit, že co bylo dobré pro dědy, musí být dobré i pro vnuky, což je víra, která je, jak známo, základním kamenem pořádku. Málodko byl spokojen se svým osudem. Lidé jako by se odtrhli od země, do níž předtím vrůstali jako stromy, a nepokojně bloudili, toužíce po lepším životě, po lepších podmínkách, po lepší, dokonalejší víře. To zvláště. Římská církev, do té doby nikým nesouzená, energicky vládnoucí nad dušemi, povyšující své kněze, mnichy a biskupy nad všechny stavy, se najednou ocitla před tvářemi přísných soudců, kteří jí vyčítali zradu Krista. Ti soudci kupodivu pocházeli většinou z lidu. Velmožům šlo při sporech s duchovenstvem o moc a důchody. Prostým lidem o zásady. Sekty, hlásající návrat ke starokřesťanské prostotě, se začaly množit jako houby po dešti.

Z oblasti čistě duchovní se tento neklid přenášel do vědy a mravů. Ve vědě se volalo po nových pohledech, v mravech po větší svobodě. Starý řád se proti těmto pokusům bránil, jak mohl. Pomocí předpisů chránil nauky pěstované na univerzitách a nemilosrdně odstraňoval všechno, co se mohlo pokládat za demoralizaci, herezi nebo čáry. Lidstvo se pro-

bíjelo kupředu s prudkostí dříve ani později nepoznanou, vzpínalo se k výšinám věžemi katedrál, toužilo po velkých činech. Staré zřízení tyto touhy a vzněty nechápalo. Hnětlo je a omezovalo tak dlouho, až se lidé tohoto rozletu vzdali; nakonec našli radost života v renesanci.

Ale ta přišla až mnohem později. Zatím panoval jen neklid. Neuvědomělý, ale zle dotírající. Nepokoj a strach před tím, co přinese nastupující století.

Za bezesných nocí přemýšlel o těchto věcech papež Inocenc III. Byly to hořké úvahy, stravující síly a vyčerpávající tělo tak, že se Svatý otec nejednou cítil starcem, dozívajícím své poslední dny, ačkoli mu bylo teprve něco přes čtyřicet. Tížila ho zodpovědnost za osud církve, za osud celého světa, který měla církev vést. Cítil se malý a nezpůsobilý ke svému úkolu. Nadarmo tvrdili přátelé i nepřátelé, že vykonal věci velké a zdánlivě nemožné. Obnovil vážnost a sílu papežské moci v Římě a v církvi. Byl pánem tam, kde jeho předchůdci museli ustavičně utíkat a skrývat se po zámcích spřátelených velmožů anebo platit římskému lidu za to, že směli vstoupit do vlastního sídla. Vyhnal nenáviděné Němce a vrátil Itálii svobodu. To dokázal. Ale v jeho vlastních očích to všechno neznamenal nic. Toužil vykonat nekonečně víc. S nezkrotnou vášní politického génia sníval o přetvoření věčně se svářících evropských říší v jednu velkou křesťanskou říši, která by žila v souladu a za nejvyššího arbitra a pozemského smírčího soudce by uznávala Petrova nástupce. Sníval o zrušení stavovských rozdílů a o zajištění blahobytu pro všechny křesťany. Aby dosáhl tohoto cíle, úporně dychtil po moci. Po moci a síle. Nezávislost na světské moci byla podle jeho názoru nezbytným základem duchovní svobody církve. Bojoval o ni neustále. Vždyť kdyby ji už měl, nebyl by padl Jeruzalém...

... Jeruzalém...

To byl nejbolestnější trn, jitřivá rána, která se nemohla zahojit, příčina probdělých nocí a bezmocných slz, potají prolévaných do sukna klekátka... Jeruzalém! Zpět získaný a opět ztracený... Jeruzalém promarněný! Jeruzalém podmaněný...

Prokleta budiž století, které se s tím smířilo! Proklet budiž rok, který tu pohromu uzřel a šel dál... Budiž zapomenut, vyhlazen, připočten v dějinách ke dni Ábelovy smrti, ke dni umučení Neviňátek, k roku strašlivého moru, který vyliidnil Řím... Lidé, kteří tu hanbu dopustili, ať nikdy nepoznají pokoj. Ať se proti nim vzbouří živly, ať je uchvátí zlí duchové! Lidé, kteří to dopustili...

Ať jsou prokleti všichni, kdo neobětovali život, aby získali zpět Svatý hrob! Proklet a odpuzen bude Kristův náměstek, který je k tomu nedokázal strhnout... Běda nám všem v den Soudu!

... Jeruzalém ztracený...

Inocenc, zíraje strnule do temné noci, po sté prožíval muka bolesti a pokoření. Trpěl za sebe i za své předchůdce. Za smutného Řehoře VIII., který dva měsíce po volbě zemřel ze zoufalství nad zprávou o Saladinově vítězství a umíraje opakoval: „Pane! Pane! Proč mě to postihlo?!“ Za trpělivého Klementa III., houževnatě připravujícího novou křížovou výpravu a smiřujícího kvůli tomu krále anglického s králem francouzským, Pisu s Janovem. A nakonec - nejvíce za sebe...

Od první chvíle pontifikátu bylo znovudobytí Svaté země jeho první myšlenkou, nejdůležitějším cílem. Na náležité vyzbrojení vojska dal celou pokladnici. Připravil církev o peníze. Počínal si opatrně a rozvážně, přemáhal svou výbušnou povahu. Na polici vedle jeho lůžka dosud ležela kniha značných rozměrů - zevrubný soupis měst, obyvatelstva, podnebí a jiných zvláštností Svaté země, pořízený na jeho žádost patriarchou jeruzalémským Aymarem, zvaným Mnich, pa-

triarchou *in partibus infidelium*, prchnuvším z Jeruzaléma. Po předčasné Aymarově smrti doplnil nedokončený soupis jeho nástupce Albert z Vercelli a poznámky týkající se síly, vojenské taktiky, mravů a povahy Saracénů připojili kardinálové Soffredo a Petr z Capuy, dlouholetí legáti na Východě. Na všechno bylo pamatováno, všechno bylo promyšleno. Už to neměl být pochod naslepo do neznámých dálek jako kdysi za Godefroye, ale pečlivě připravená výprava. Z Lateránu rozeslal listy vyzývající všechny křesťany. A opakoval se zázrak, který se před sto lety udál v Clermontu. Ožil výkřik: „Bůh to chce!“ Cesty se zahemžily jezdci i pěšimi. Povstala velkolepá armáda. Proč se tehdy sám nepostavil do jejího čela? Proč s ní nešel? Pudilo ho k tomu srdce, ale nemohl, nemohl! Opravdu nemohl! Kdyby býval z Říma odjel, kdo ví, zda by se mohl vrátit. A tak jen požehnal odcházejícím a zůstal...

A zatím Benátčané přemluvili cestou křížáky, aby místo na Jeruzalém udeřili na Cařihrad. Hrabivce zvábili pověstmi o řeckých pokladech, důvěřivé prostřáčky přesvědčili, že největší překážkou opětného získání Svaté země byli vždy Řekové a že dobytím Cařihradu se získá i Palestina, sama jim padne do rukou... A lidé poslechlí a šli...

Vydrápali se na dosud nedobyté hradby hradu strážného Bohem, ovládli město, vyhnali basilea a vyhlásili Latinské císařství. Obohatili se kořistí, jakou svět ještě neviděl...

Když o tom uslyšel papež Inocenc, div nezešílel hněvem a zoufalstvím. Pohrozil vůdcům klatbou, rozkázal okamžitě opustit Cařihrad a přeplavit se do Svaté země. Připomínal dané sliby, zapřísahal, žadonil. Všechno marné. Lidé se dostali ke zlatu...

Dóže Dandolo, prohnaný stařec, shromažďoval poklady a posílal je do Benátek. Dal sejmout z podstavce bronzové koně Alexandra Makedonského, vytvořené umělci z Chiu, za Nerona převezené do Říma a za Theodosia Velikého

dopravené z Říma do Cařihradu. Nashromáždil nesmírné bohatství a z Republiky svatého Marka učinil paní všech moří.

Co nevzal Benátčan, to si mezi sebe rozdělili rytíři normanští, italské a francouzské. I ubozí, prostí vojáci shledali, že jsou najednou bohatí jako králové.

Kdo by za takových převratů, za takového opojení myslil na Svatou zemi, chudobnou, nehostinnou, vypálenou sluncem? Do Cařihradu, do Cařihradu! Tam jsou poklady, stačí se sehnout a brát. Císař Balduin Flanderský tam zdarma rozdává půdu a zve k sobě rytíře. Řekové nenávidí nového vládcu, nenávidí je tak strašně, jak jen lze nenávidět. Všeobecnou nenávistí obklíčená říše nemá zítřka, je dílem umělým, nepřirozeným, dočasným. Jen blázen by jí předpovídal dlouhé trvání. Ale lidé tam pospíchají, na nic nedbají. Je tam zlato.

Spěchají nejenom křižáci. Poslední obránci Svaté země, držící se hrdinsky na kousku dosud svobodného pobřeží v několika přímořských městech, tvořících v přítomnosti celé Království jeruzalémské, je rovněž opouštějí a odcházejí do Cařihradu. Už předtím značné množství z nich přivábil Kypr, nyní Latinské císařství. Obránců Svatého hrobu ubývá, místo aby jich přibývalo.

Není tedy divu, že Svatý otec předčasně zešedivěl, že jeho noci jsou hořké a bezesné. Tolik úsilí, tolik námahy – a tak hanebný konec! Co teď, co bude teď?!

Klidně, bez jakýchkoli překážek staví al-Muazzam, Saladinův vnuk, pevnost na hoře Tábor, na svaté hoře Proměnění... Rozbořené zdi staré Heleniny baziliky se hodí na stavbu. O to méně kamení budou vynášet na strmou skálu křesťanští zajatci. Pod údery karabáčů pracně budují tvrz na místě, kde apoštolové kdysi pravili: „Pane, je dobře, že jsme tady...“

„Ó!“ úpí žalostně Svatý otec, dlící na klekátku. V jakých mukách se vleče hodina za hodinou až do svítání. Pokud se

mu podaří ve smrtelné únavě usnout, tím hůř. Sen ihned unáší duši do víru blouznivých vidin, do zmateného chaosu, kde začíná divoký tanec dóže Dandolo, Balduin Flanderský, Saracéni, sultán al-Malik al-Ádil, křižáci a kupci... Nevšimavě krouží kolem Svatého hrobu - a papež se bezmocně dívá...

A když nastane den, musí tato hlavní starost ustoupit menším. Život je život a každé ráno, bez ohledu na to, co se děje za mořem, přináší své běžné trampoty a záležitosti, které je třeba řešit. Inocenc vstává z klekátka, protírá si bolavé oči a dává se do práce. Díky důkladně zařízené poště ví celkem přesně, co se děje ve světě. Pařížský biskup poslal zprávu o posledních činech krále Filipa Augusta. Je to chytrý pomazanec, příčinlivý, nedá si ujít žádnou příležitost, aby zvětšil území království a pozvedl svou moc. Kromě toho, zcela podle tradice francouzských králů, se zbavil zákonitě, ctnostně, ale nepřiliš hezké ženy a žije s krásnou hříšnicí, s Anežkou Meranskou, vlastní sestrou bohobojné slezské kněžny. A tradičně byl za takový čin uvržen do klatby. Pařížský biskup vyjádřil přesvědčení, že král, který si prozatím z klatby nic nedělá, se teď bude chtít s církví smířit kvůli rozdělování majetků po albigenkých, a kdo ví, možná se ke své manželce Ingeborze vrátí...

Svatý otec se při vzpomínce na albigenké nevrle zamračil. Ani tato křížová výprava nebyla vedena po jeho vůli. Ačkoli byl zastáncem bezohledného postupu proti heretikům, jako důsledně poctivý a spravedlivý člověk neschvaloval způsoby samovládného vůdce křížáckého tažení proti albigenkým, Šimona z Montfortu, známého ukrutníka, lakomce a hašteřivce.

Kdyby alespoň ta krutost přinesla žádoucí výsledek, kdyby vyplenila bludy. Ale kdeže! Sektářů stále přibývalo. Kromě albigenských neboli katarů, „čistých“, zanešvařovali křesťanský svět beghardi a pataréni; valdenští, chudí

z Lyonu, požadující po duchovenstvu dokonalou chudobu; apoštolští bratři, podle vlastního přesvědčení jediní opravdoví vyznavači Kristovi; popelíkani, zavrhuující svaté svátosti; ajmerité, popírající existenci odměny a trestu, nebe a pekla; odporní sektáři, které vedl Carnotensis, tvrdící, že rozdílnost pohlaví je výsledkem prvotního hříchu; humiliáti, patřící sice ještě k církvi, ale už podezřelí, nevlídní a pyšní, ostře vystupující proti duchovenstvu. A nedávno se v Assisi údajně objevil jakýsi hlupák, který rozšiřuje zásadu žít podle evangelia... Nebezpečné heslo v ústech nezodpovědného prostáčka! Denně se lze doslechnout o nových sektách. Co však bude nakonec s jednotou církve?!

Inocenc III., přísný na sebe a přitom bystrý, už dávno pozoroval, že vinu za tato odštěpení měla často sama církev. To, co sektáři vytýkali kněžím a mnichům, bylo většinou až příliš odůvodněné. Bojoval s tím, seč mohl, ohnivě usiloval o úplnou reformu mravů, hrozil tresty, ale většího výsledku nedosáhl.

S povzdechem sáhl po dalších listech. Přeběhl očima dopis arcibiskupa hnězdenského, Kietlicze, obsahující jakési nepochopitelné stížnosti. Ach, to Polsko! Jak poznat, který z knížat, neústupně mezi sebou válčících, s těžko vyslovitelnými jmény, má pravdu: Lešek Bílý, Vladislav Tenkonohý, Měšek Ratibořský, Odonic, Konrád nebo Jindřich Bradatý?

Každý z nich měl na své straně biskupa, který v odpovídajícím světle přednášel Svatému stolci požadavky svého pána. Polská otázka se pak různě jevila podle toho, jestli o ní psal tvrdohlavý, neoblomný Kietlicz hnězdenský, nebo laskavý a učený Kadlubek krakovský, Vavřinec vratislavský či Arnold poznaňský. Pod vlivem jejich nejednotného úsilí vydal nedávno Inocenc bulu obnovující zásadu seniorátu – a udělal to dojat vzpomínkou na účast Vladislava Vyhnance v druhé křížové výpravě. Díky této bule se na krakovský

trůn dostal Měšek Ratibořský, nejstarší z žijících Piastovců. Ale hned nato oznámil Kietlicz papeži, že Měšek je stařec nad hrobem a že jeho povýšení je intrikánským dílem Tenkonohého, po Měškovi nejstaršího věkem, který takto pracuje pro sebe, ale nikoli pro církev. Tenkonohý je ničemný člověk. Církevní nařízení pro něho nic neznamenají, biskupů si neváží, přisvojuje si právo udělovat benefícia a sahá na poplatky z církevních majetků! Jediným knížetem, který si zaslouží podporu, je Lešek Bílý, klidný, mírný a povolný. Od něho se dá očekávat respektování imunity, zrušení spolijního práva a uvolnění duchovních z pravomoci knížecích soudů.

Ale bulu jednou vydanou je těžké odvolat...

Vznětlivý a prudký papež nerad viděl vlastní omyly, a proto se zamračil při vzpomínce na Polsko právě tak znechuceně jako při myšlenkách na albigenké.

Odložil prozkoumání Kietliczových bolestí na později a věnoval se zprávám z Anglie. Tam se nic nového nedělo. Král Jan Bezzemek panuje pořád stejně neschopně a úskočně. Od té doby, co vlastnoručně zardousil mladičkého synovce Artura Bretaňského, začal ho nenávidět všechen lid. Když král jede přes město, poddaní klopí zrak, aby se mu nemuseli dívat do tváře. Zachmuřeně hledí jenom na ruce, na prsty, které škrtily.

Svatý otec odkládá dopis a bere nový. Cože? Italská města – Pisa s Janovem, Florencie s Milánem a Perugia s Assisi – jsou znovu ve válečném stavu? Bojují tvrdošijně, vztekle. Válčí, jako by na světě nebylo nic vážnějšího než jejich spory.

Papež Inocenc vzdychá, přerušuje četbu a odchází do kaple na modlitby. Ale ty ho neuklidňují. Srdce je plné hořkého žalu, nechuti k lidem a pohrdání. Ubohá lidská havěť! Zlato, moc, chtivost – to jsou jejich jediní bohové; to je vše, co potřebují!

Takový je začátek nového věku ve světě křesťanském, takto jej vidí Kristův náměstek. A co se děje v té době, kdy je šestistý rok hidžry, v krajinách islámu, v zemích Mohamedových?

Velký a moudrý sultán Saladin je mrtev. Zanechal po sobě sedmnáct dětí a stejné množství synovců, příbuzných, kteří mezi sebou zápasí o obrovské dědictví sjednotitele islámu. Z jedné ucelené říše se tvoří desítka zemiček, setrvávajících v ustavičné válce. Do čela dědiců se neočekávaně vyhoupl nejmladší bratr zemřelého, al-Malik al-Ádil, přizpůsobivý, prohnaný a ukázněný. Zabírá pro sebe damašský sultanát, rozšiřuje svou ochranu nad Egypt. Mistrně těží ze sporů zne-svářených synovců, vnucuje se jim za sudího, jedny smiřuje, druhé rozeštvává, podle toho, co je pro něho v dané chvíli výhodnější.

Vůči křesťanům necítí al-Malik al-Ádil tu nenávisť jako jeho synovci a synové al-Afdal, al-Muazzam nebo al-Kamil. Ačkoli se nevyrovná velkému Saladinovi, přece si osvojil něco z jeho širokého rozhledu. Koneckonců před několika lety docela vážně uvažoval o myšlence, která se zrodila v šílené hlavě Richarda Lví srdce, oženit se s Janou, anglickou královnou, a společně s ní vládnout nad Jeruzalémem.

Myšlenka se neuskutečnila – pro odpor Jany – a al-Malik al-Ádil, i při své prohnanosti a zkušenosti, dodnes nechápe Franky. Také pro něho, podobně jako kdysi pro Saladina, jsou znepokojující záhadou. Je opravdu snazší pochopit vlastnosti vichřice na poušti než povahu křesťanů. Jsou nevypočitatelní. Bez viditelné příčiny se u nich střídá slabost s hrdinstvím, ničemnost s ušlechtilostí či krutost s vřelou dobrotou. Nikdy se neví, co lze od nich očekávat.

I když Jeruzalémské království už neexistuje – těch několik přímořských hradů nic neznamená –, starý al-Malik al-Ádil se nemůže ubránit myšlence, že zápas pŭlměsíce s křížem

ještě neskončil, poslední slovo dosud nepadlo a nikdo neví, jakým hlasem je vyřkne Alláh...

„Stařec z hor“, vládce Izmaelitů, nástupce strašného Sinana, pán nepřístupných skalních hnízd Alamútu, Kalat al-Kafu, Kadmusu a Oleiky, vypínajících se nad syrským pobřežím, se prochází rozhněván po skalním ochozu. Shlíží shora do údolí jako sup. Na cimbuří a ve výklencích, nachýleni nad propastí, která se zdá bezedná, stojí nehybně jako sochy bíle oděni sluhové, jeho věrní „fidais“, zaprodané duše, připravené na každý pokyn. Ukáže rukou dolů – vrhnou se bez váhání do propasti. Rozkáže, aby šli do Damašku a zabili sultána – vykonají to ihned. Vráti je z cesty, aby si pospíšili do Říma a zavraždili tam Svatého otce – i to udělají. Nikoho nic neochrání před jejich úskočnou, ukrutnou dýkou. Proto se Stařec z hor bojí celý svět. Proto mu platí obrovské sumy lidé, kteří se touží zbavit nepřátel či nepohodlných svědků. Stařec z hor nepohrdne žádnou zakázkou. Pro jeho přívržence neexistuje vzdálenost, nic pro ně není nemožné. Jsou lstivější než hadi a nebojí se smrti. Netrpělivě očekávají smrt, neboť jsou si jisti rájem, jehož předchůť už si vychutnávají z konopného odvaru, hašiše. Nic nedokáže otrást jejich vírou.

Díky nim je Stařec z hor mocný a hrozný. Ve svých skalních tvrzích má větší poklady než sám sultán. Není na světě člověka, který by si ho chtěl znepřátelit.

A přece je zachmuřený. Dnes už by svým nejlepším lidem neporoučel skákat do propasti jako kdysi, aby ohromil Jindřicha z Champagne. Má jich málo. Čím dál méně. Ty dokonalé nástroje se ničí a těžko lze získat nové dobrovolníky.

Konečně, přijímat dospělé adepty se neosvědčuje. Nikdy se náležitě nepodaří vykořenit z nich pud sebezáchovy, vrozený strach ze smrti. Nakonec zešílí a nejsou k ničemu. Proto se musí zpracovávat od nejtútlejšího dětství.

Ale kde vzít děti, když je sem zakázán přístup ženám? Stařec z hor, hrozný vůdce asasínů – vražedníků, se závistí vzpomíná na odvážné saracénské pluky mameluků, rekrutujících se výlučně z dětí křesťanských zajatců, chovaných odmalička na sultánském chlebě...

Janované, zděšeni náhlým rozkvětem Benátek, se jim chtějí vyrovnat za každou cenu. Benátky opanovaly Cařihrad, Janov navazuje úzké obchodní styky s Egyptem a mohamedánskou Sýrií. Janovští vyšší úředníci jsou ochotni v tichosti přijmout třeba i islám, jen aby jim al-Malik al-Kamil, Saladinův synovec spravující Egypt, dovolil založit vlastní obchodní stanici v Alexandrii...

V koutě sultánovy šatny, kdesi mezi haraburdím, stojí velký zlatý relikviář s dřevem svatého Kříže. Kromě papeže na něj myslí málokdo. Lidé mají své starosti.

Začíná nové století.

OBSAH

Kapitola první KDYŽ SE STOLETÍ CHÝLÍ KE KONCI.....	5
Kapitola druhá U CESTY.....	17
Kapitola třetí KRÁLEM PROTI SVÉ VŮLI.....	26
Kapitola čtvrtá JAKO POUTNÍCI A CIZINCI.....	38
Kapitola pátá HOP! HOP!.....	55
Kapitola šestá DILEMA.....	66
Kapitola sedmá SEN.....	81
Kapitola osmá POKUŠITEL.....	112
Kapitola devátá KDE JE BŮH?.....	126
Kapitola desátá MILENKA.....	139
Kapitola jedenáctá DĚTI! DĚTI! DĚTI!.....	161
Kapitola dvanáctá BRATR PACIFIK.....	186
Kapitola třináctá ZKOUŠKA.....	208

Kapitola čtrnáctá VAE VOBIS, SI OPUS DEI DESERETIS!	222
Kapitola patnáctá KRÁL	229
Kapitola šestnáctá MILENEC	242
Kapitola sedmnáctá VŮDCE	262
Kapitola osmnáctá PROKLETÍ	270
Kapitola devatenáctá POD DAMIETTOU	292
Kapitola dvacátá AL-AZRAK	305
Kapitola dvacátá první JERUZALÉM ZÍSKÁN ZPĚT	325
Kapitola dvacátá druhá PŘETAŽENÁ STRUNA	337
Kapitola dvacátá třetí ON TĚ ZNÁ	348
Kapitola dvacátá čtvrtá TAJEMSTVÍ SFINGY	359
Kapitola dvacátá pátá HISTORIE SE OPAKUJE	371
Kapitola dvacátá šestá HNĚV OTCE ŘEK	383
Kapitola dvacátá sedmá PRÁVO NA ŽIVOT	405
Kapitola dvacátá osmá STRÁŽ SVATÉ ZEMĚ	416